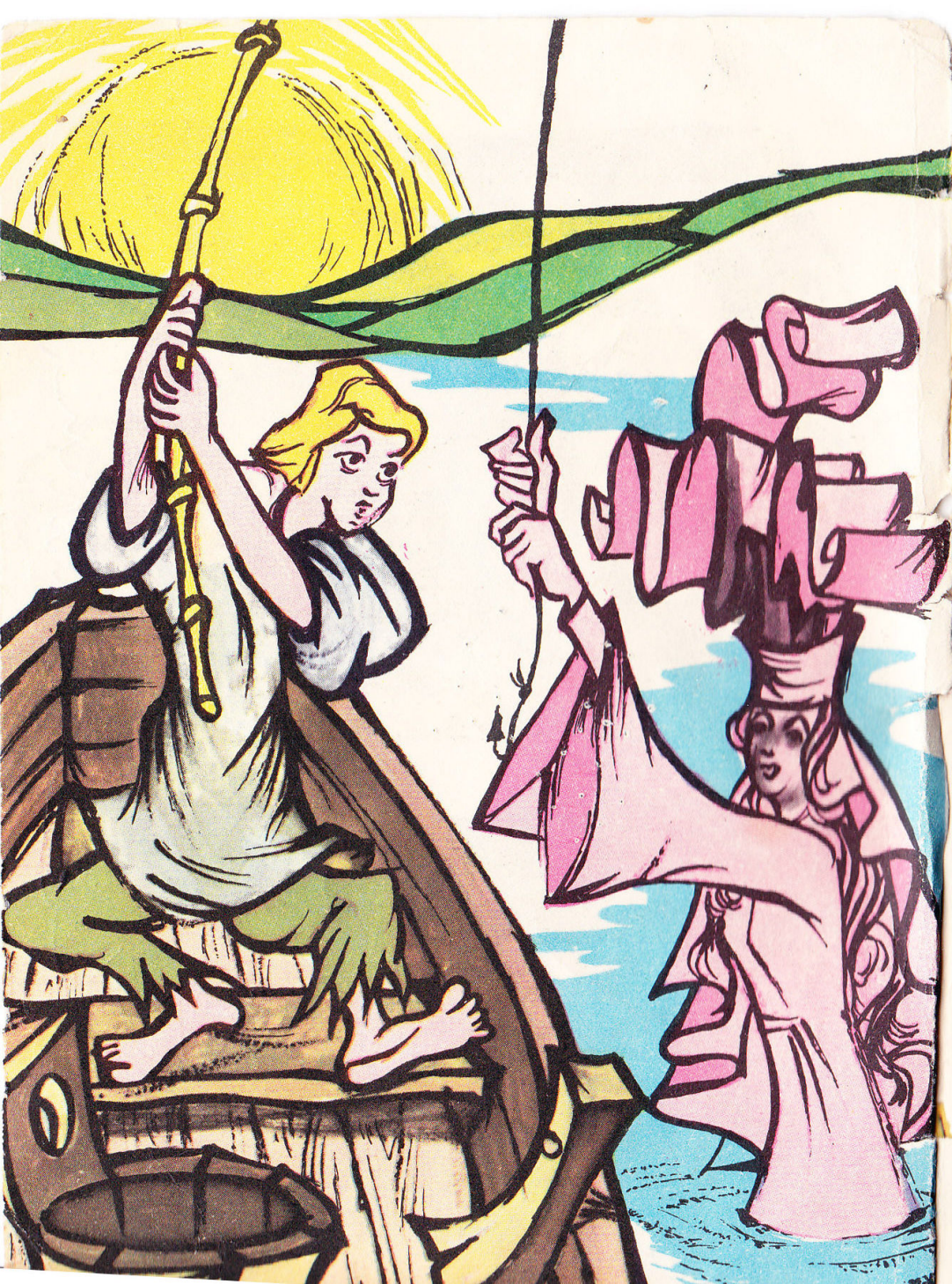

ZINA APELOR

ion pop rețeganul

<http://cartilecopilarieimele.blogspot.com>

ION POP-RETEGANUL

Zina apelor

Repovestire: Al. Mitru

Alexandru era un băiat orfan, sărac și amărît. Trăia din pescuit pe malul Dunării. Într-o dimineață, prinse în vârșe o mrea-nă. Mreana îi scăpă din mînă și se făcu o fată.

— Sînt zina apelor ! zise. M-am lăsat prinsă ca mrea-nă spre binele tău și al altor oameni. Haide și du-mă acum în locul unde te-ai născut.

Alexandru văzuse lumina zilei pe moșia de lîngă Dunăre a unui domn bogat. Numai că domnul atîta-i chinuise și-i bătuse pe părinții lui încît aceștia-și dăduseră duhul.

Sosind înapoi pe moșie, din voința zinei, în locul unde fusese coliba părintească, se înălță o casă mîndră și plină cu de toate.

Domnul trimise să-l cheme pe băiat și-i grăi :

— Ți-ai clădit, fără voie, o casă mai arătoasă decît a mea, pe moșia unde sînt stăpîn eu !

— Întocmai, recunoscui băiatul. Pe moșia unde-au murit, slujindu-te, părinții mei.

— Ești feciorul unui iobag, mai zise domnul, și deci ești și tu iobag ca și el. Va trebui să-mi împlinești poruncile. Și, dacă vei izbuti, va fi bine, iar de nu, îți vei pierde viața.

— Ascult !

— Pînă mîine să-mi tai pădurea din jos de casa ta. Să sameni porumb, să-l culegi, să-l macini și să-mi faci din el mălai pentru mămăliga mea de-amiaz !

Cu ajutorul zînei apelor, porunca se împlini în timpul cuvenit.

— Taie-mi acum și pădurea din sus de casa ta, porunci a doua zi domnul, sădește pe ea vie. Și mîine, la prînz, să-mi aduci struguri copti.

Cu ajutorul zînei, și porunca aceasta se împlini.

— Să iei și cele două bivolițe din staul, să le duci unde știi, se încruntă a treia zi domnul. Numai mîine să le văd cu vițeii după ele și cu ugerele pline de lapte. Vreau să mînc de-amiază lapte de bivoliță.

Cu ajutorul zînei apelor și-această de-a treia poruncă se împlini.

Domnul era în ziua următoare adînc supărat. Trăgea din pipă și se gîndea : cu ce l-ar mai putea oropsi pe feciorul foștilor săi iobagi.

— Să te duci, îi porunci — încredințat că de data aceasta îi va veni de hac — și să-l poștești pe sfîntul Soare pentru mîine de-amiază la mine la masă. Și nu care cumva să vii fără el, că ai pățit-o, să știi !

Alexandru își luă cu sine cele trebuincioase drumului și plecă.

Fără îndoială, tot cu ajutorul zînei, deși calea era cu destule greutăți și primejdii, ajunse și la Soare.

— Ce e, băiete ? îl întrebă acesta, zîbindu-i cu blîndețe.

— Ce să fie, luminăția ta, răspunse Alexandru. M-a trimis hainul de domn să te poftesc pentru mîine de-amiază la masă. Ce răspuns să-i dau ?

— Să-i spui că am să vin, dar numai cînd va fi și el în stare să făptuiască atîtea cîte-ai împlinit tu.

Alexandru dădu cuviincios binețe Soarelui. Făcu îndată calea întoarsă. I se înfățișă domnului și-i duse răspunsul Soarelui.

— Și cutezi să-mi aduci mie asemenea cuvinte ? se înfurie domnul mai mult ca niciodată.

– Cutez !

De-atita furie cîta mocnea în el, domnul porunci ca Alexandru să fie cetluit în lanțuri, azvirlit în temniță și-a doua zi în zori să fie spînzurat.

Numai că-n zori, cine se ivi-n ușa temniții ? Soarele.

– Alexandre, ieși afară !

– Nu pot, sînt cetluit în lanțuri.

– Scutură-le și-au să cadă.

Le scutură și lanțurile, într-adevăr, se sfărîmară ca și cum ar fi fost putrede, și căzură.

– Moșia aceasta unde ți-au trăit și unde ți-s îngropați părinții, de astăzi înainte este a ta ! hotări Soarele.

Domnul, care ieșise în ogradă, auzind și văzînd acestea, a căzut jos. l-a pleznit fierea.

Și s-a pornit o petrecere, în capul mesii cu însuși Sfîntul Soare, că de nu s-o fi terminat, sigur că mai ține și astăzi !

